

Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat

Stichting# NL 27262806 Hongaarse 'Református' Pastorale-Dienst in West-Europa
The Hungarian Reformed Pastoral Service in Western Europe * Ungarischer Reformierter Seelsorgedienst in Westeuropa
Service Pastoral Reformé Hongrois en Europe de l'Ouest * Ungerska Reformerta Självårdsverksamhet i Västeuropa
Pénzüntézeti kapcsolat/Bank Connection: ABN AMRO Den Haag, IBAN NL66ABNA0516303600; BIC ABNANL2A

President (clergy) – Lelkészi elnök
Rev. Lázárné-Zahn Dalma-Enikő
Wiesenstr.89.
DE-90459 NÜRNBERG
☎ +49-171-5079665
e-mail: istenszeret@web.de

President (secular) – Világi elnök
Albert N Békássy MD MSc
Skrivarev. 13
SE-226 57 LUND Sweden
☎ +46-46-13 83 04; +46-702-13 83 04
e-mail: albert@newlights.info
SKYPE [békássy_n_albert1942](https://www.skype.com/partner/bekassy_n_albert1942)

Látogassa meg világhálós honlapunkat - <http://nyemrlsz.newlights.info> - Visit our homepage on the Web

A pásztorok és a karácsony

"A pásztorok pedig visszatértek dicsérvén és dicsőítvén az Istent..." Lk 2,15-20.

Az idei 2017-es karácsonyra gondolva az a kérdés foglalkoztatott, hogy mi az Úr üzenete a mi Euópa-szerte szétszórta magyar gyülekezeteinknek. Vajon mi kell ennek a világnak: szenzáció, régi emlékek felidézése, vagy az Isten Igéje után való éhség és szomjúság? Így jutottam el ehhez a nagyon ritkán idézett Szentigéhez, a pásztorok látogatásához: a Jézus-gyermek meglátására. S itt ugrott be a kérdés: de mi lett a pásztorokkal azután? Az Ige azt mondja, hogy felkerekedtek és elmentek, megtalálták a gyermeket, beszéltek tapasztalatukról, majd hazatértek *dicsőítvén az Istent*. De soha többet nem hallunk róluk, eltűntek a keresztyénség öntudatából. Beszéljünk róluk, legyenek ők a próbaköveink, amelyeken meglátjuk, hogy mit is üzen az Úr.

Először egy kijelentésben volt részük a pásztoroknak. Angyalsereg jelent meg a mindennapi életükben, belekiáltotta Isten üzenetét, hogy megváltó született a világra. Nincsen közöttünk senki, aki ne részesült volna ebben a kijelentésben. A karácsonyi történetet gyermekkorunktól fogva ismerjük, szüleink mondták el, majd tanultuk az iskolában és a konfirmációban. Csak az Istentől való elfordulásunk vezet oda, hogy gyermekeinknek már aligha adjuk tovább ezeket a történeteket. Mert megfelelkezünk arról, hogy egykor mit jelentettek azok a mi számunkra. Ezt az alapvető karácsonyi üzenetet kellene beleoltanunk utódainkba, hogy emlékezzenek erre, mint ahogy mi is emlékezünk most és, szabad választási lehetőségük legyen arra, hogy tudják, hová mennek, ha menni akarnak.

Másodszor a pásztorok e kijelentést annak fogadták el, aminek Isten szánta: hogy Isten belenyúlt az életükbe. Nincs olyan köztünk senki, aki nem mondhatná el ugyanezt, hogy Isten belenyúlt az életébe. Merem azt is állítani, hogy valamennyiünk életében voltak ilyen alkalmak, isteni figyelmeztetések. Csak soha nem vettük észre, mert nem akartuk észrevenni, hogy Isten nyúlt bele az életünkbe. Mert mindenütt, ahol baleset, betegség, a családi élet felbomlása, válás, hűtlen elhagyás következett be, ahol félresikerült valami, ott mindenütt Isten szólt és mondta, hogy nem jól megy az életünk, vigyázzunk, hogy el ne veszítsük azt.

Harmadszor pedig, hogy a pásztorok tettek is valamit ennek hatására. Még pedig egy közösségi cselekedet volt. Isten egy emberi közösség keretében szól hozzánk, mert mindenki beletartozik egy csoportba, egy egységbe. Akár tetszik, akár nem, ragaszkodnunk kell azokhoz, akik élete a miénkkel összekapcsolódik, legyen az akár a család, vagy a gyülekezet.

Így mentek el a pásztorok is, együtt tartottak össze az úton, s tették meg azt, amit meg kellett tenniük. Elmentek, hogy meglássák a gyermek Jézust, azaz valósággyá tegyék Isten üzenetét, annak teljes elfogadásával. Megváltója van, lett, született ennek a világnak. Mit tehettek egyebet? Ki a megmondhatója annak, hogy mit tegyenek a gyülekezetek tagjai ezzel az örömmel?

De mi lett a pásztorokkal, amikor hazatértek Jézus meglátogatásából? Ez a kérdés szegeződik valamennyiünkre. Mi lesz belőlünk, amikor elmúlik az ünnep? Kétségtelen, hogy tovább is "működünk" ahogy vagyunk, mintha mis sem történt volna, éljük a magunk életét, mint eddig. De vajon azért üzen-e Isten, hogy

változatlanul "működünk", élünk úgy, mint eddig? Aligha. Gyülekezeteinknek égető szükségük van új munkásokra. A régi hűségesekek közül többen hazatértek Mennyei Atyánkhoz, mások kiöregedtek, egyesek sajnos megkeményedtek és elhidegültek. Ezek számára talán nem evangélium, azaz örömmüzenet az, hogy még mindig van Megváltója ennek a világnak, akihez tartozhat az ember, aki helyet készített a számomra Isten teremtett világában, olyan helyet, amelyen megvan a magam feladata, lelki tekintetben is, hogy van megbocsátás minden bűnre ott, ahol megszületett a bűnbánat? Hogyha a bűn nem is kerüli el a büntetést, de nincsen örökre felróva ami történt, mint az emberek között, hanem a próféta szavai szerint „*Isten bűneinket maga mögé a tengerbe vetette.*” Isten nem folytatja a harcot, hanem megbocsát, mert SZERET. Van egy olyan erő, amelyik lehetővé teszi, hogy újrakezdhessek és ez a belém szálló Isten lelke akkor, amikor elfogadom Jézust megváltómnak és hiszek abban, hogy *Vele mindenre van erőm.*

Itt van az a pont, ahol kiéleződik a kérdés: mi lett a pásztorokkal? Továbbadták-e ők az örömhírt? Elmondták-e másoknak is, hogy "*megszületett a Krisztus*", bizonyosságot tettek-e arról, hogy látták - hiszik-e, hogy Isten Igéje szól hozzájuk? Ez lett volna a feladatuk. Nincsen manapság sem más módja az Ige hirdetésének. Bizonyoságtézés nélkül hiábavaló a látomás, annak elfogadása és még annak követése is. A hitet nem lehet örökségként átadni gyermekeinknek.

Amint valaki mondta: Istennek csak gyermekei vannak, de nincsenek unokái s Isten gyermekévé valaki csak bizonyoságtézés által lesz, legtöbbször szülei bizonyoságtévése által, amelyek segítségével felismerjük, hogy mikor szól hozzánk az Isten és fogadjuk el azt, ami történt az Ő kijelentésének, velünk való foglalkozásának.

Mi lett a pásztorokkal - mert az Írás nem szól többet róluk, s bár mindenkit, aki szerepet játszott Jézus életében, ott találunk a kereszttel, a pásztorokról szó sem esik.

Mi lesz belőletek – pásztorok - akik ma olvassátok az Igét, hogy meglássátok a betlehemi gyermeket? Vajon hányat látunk majd Nagypénteken a kereszttel, s hányat az év egyéb gyülekezeti alkalmainkon, erőt keresve a bizonyoságtétele? Bár a keresztyénség nem templomozásból áll csupán, de azon és az Ige alapján nyugszik, amelyikből újra meg újra kell meríteni ahhoz, hogy szomjan ne haljon az ember. Ennek a világnak nemcsak azt kell mondanunk, hogy Jézus megszületett számunkra, majd meghalt értünk, hanem azt is, hogy itt van, közöttünk él, s hogy szeretetünkkel, gondoskodásunkkal, bizonyoságtézésünkkel másokkal megoszthatjuk Őt. Hogy ez az, amit szüleink egykor átadtak nekünk gondoskodó szeretetükkel és ez az, a mi a feladatunk is továbbadásra élettársunknak, gyermekeinknek, barátainknak.

Halkan kérdezem ezért a karácsonyi örömmüzenet hangoztatása után: mi lesz belőletek, pásztorok? Ugyan mi lesz Uram Isten?

Válaszoljon mindenki maga e kérdésre áldott karácsonyi ünnep és boldog Újesztendő kívánáskor!

özv. Lázárné Zahn Dalma-Enikő, ref. lelk.
NyEMRLSz, lelkeszi elnök

2017. adventjében